



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Ing. Petrem Šuránkem ve věci

žalobkyně: **N. K.**, narozena X, občanka U.
bytem X
zastoupena advokátem JUDr. Petrem Novotným
sídlem Archangelská 1, 100 00 Praha 10

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 18. 4. 2019, č. j. CPR-16685-7/ČJ-2018-930310-V238,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) odeslanou dne 1. 5. 2019 domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 18. 4. 2019, č. j. CPR-16685-7/ČJ-2018-930310-V238 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaná zamítla její odvolání a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství Středočeského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále též „krajské ředitelství“) ze dne 23. 4. 2018, č. j. KRPS-370414-35/ČJ-2017-010023-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobkyni podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění, doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena v délce 6 měsíců od okamžiku, kdy pozbyde oprávnění k pobytu na území ČR, a doba k vycestování jí byla určena v délce 14 dnů od

právní moci rozhodnutí, přičemž bylo konstatováno, že se na žalobkyni ve smyslu § 120a zákona o pobytu cizinců nevztahují důvody znemožňující vycestování.

2. Žalobkyně v podané žalobě namítá, že žalovaná porušila § 3 ve spojení s § 50 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), protože nezjistila stav věci způsobem, o němž nejsou významné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, a neopatřila si dostatečné podklady pro své rozhodnutí. Žalobkyně konkrétně upozorňuje na to, že disponovala platným polským vízem a do České republiky byla vyslána na pracovní cestu svým polským zaměstnavatelem. Byla splněna i informační povinnost vůči Úřadu práce. Žalobkyně byla subjektivně přesvědčena o tom, že může na území České republiky legálně pracovat.
3. Žalobce dále vyjadřuje absolutní nesouhlas se závazným stanoviskem Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „ministerstvo“), o možnosti vycestování do země původu. V její vlasti v současné době probíhá dlouhodobý vnitrostátní válečný konflikt, který nepolevuje na intenzitě. Byť se incidenty soustřeďují do okolí hranice mezi územími ovládaným vládními jednotkami a povstalci v Doněcké a Luhanské oblasti, žalobkyně považuje za jisté, že se po dvou letech konfliktu vytvořilo prostředí nestability, nejistoty a beztrestnosti značně dopadající na civilní obyvatelstvo v rámci celé Ukrajiny. Správní orgány tak svým rozhodnutím porušily i § 2 odst. 1, 3 a 4 správního řádu, protože nepostupovaly v souladu s právními předpisy, nedbaly, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem případu, bylo v souladu s veřejným zájmem a šetřilo oprávněné zájmy žalobkyně.
4. Žalovaná konstatovala, že neshledala pochybení v postupu krajského ředitelství, které dospělo k závěru, že žalobkyně byla zaměstnána bez povolení k zaměstnání. Skutečností, že nebyla vyslána na území České republiky polským zaměstnavatelem, nasvědčuje výpověď žalobkyně i další obsah správního spisu. Že je vycestování žalobkyně možné, potvrdil v odvolacím řízení i ministr vnitra. Ve zbytku pak žalovaná odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhla, aby byla žaloba zamítnuta.
5. Soud rozhodl ve věci bez jednání, neboť žalovaná na jednání netrvala a žalobkyně od svého původního požadavku na nařízení jednání z důvodu termínové kolize s jiným jednáním upustila.
6. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, v rozsahu napadených výroků a v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Soud přitom dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
7. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 28. 11. 2017 byla žalobkyně v rámci cizinecké kontroly zastížena ve výrobním areálu společnosti M., a.s., v H., přístupném jen osobám disponujícím zaměstnaneckým čipem. Žalobkyně se prokázala cestovním dokladem s platným polským schengenským vízem typu „D“ platným od 28. 8. 2017 do 21. 8. 2018, nepředložila však, ač k tomu byla vyzvána, povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu, živnostenské oprávnění ani jiný doklad, který by ji opravňoval k výkonu zaměstnání. Žalobkyně byla zajištěna a ještě téhož dne s ní bylo zahájeno řízení ve věci správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců.
8. V průběhu svého výslechu za přítomnosti tlumočnicka do ukrajinštiny žalobkyně uvedla, že

dne 2. 9. 2017 přijela tranzitem přes M. a S. na návštěvu své vnučky a své dcery, která bydlí v H. a má zde trvalý pobyt. Žalobkyně se ubytovala v soukromém bytě u svých známých v H. a nejdříve si jako turistka prohlédla P. Později od 14. 11. 2017 začala pracovat v areálu společnosti M., a.s. bez písemné smlouvy na základě nabídky svého krajana jménem V., kterého potkala během prohlídky památek. Práci měla dohodnutou na měsíc a půl a V. jí slíbil, že jí zařídí potřebné dokumenty pro výkon práce v České republice. Žalobkyně opakovaně potvrdila, že ví, že na základě polského víza nemůže v České republice pracovat a že tak pracuje nelegálně. Na území České republiky jí nebylo vydáno žádné povolení k práci ani živnostenský list. Uvedla, že v Polsku nebyla a nikdy tam nepracovala. Stejně tak věděla, že jí hrozí vyhoštění a konstatovala, že takové opatření by nepociťovala jako zásah do soukromého či rodinného života, pokud by nepřesáhlo půl roku, aby mohla opět navštívit svou dceru. Trvale zde žít nechce, na U. má svou matku a rodinný dům, kam se chce vrátit. Uvedla, že jí nic nebrání ve vycestování, válečný konflikt ji neohrožuje, protože bydlí v úplně jiné části U.

9. Na základě dalšího šetření krajské ředitelství zjistilo, že pro společnost M., a.s., zajišťovalo výkon určitých činností na základě smlouvy o dílo mj. též D. S. I. T., které sdělilo, že žalobkyně pracovala pro jeho dodavatele na základě smlouvy o dílo, společnost T. s.r.o. Zástupce žalobkyně dále doložil polsky psanou smlouvu o dílo ze dne 1. 2. 2017 uzavřenou mezi V. M. a společností T. s.r.o., cestovní příkaz k služební cestě vystavený V. M. pro žalobkyni na dobu od 28. 11. 2017 do 27. 12. 2017 a dne 28. 11. 2017 vyplněný formulář informace o vyslání žalobkyně V. M. podle § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění zákona č. 206/2017 Sb. (dále jen „zákon o zaměstnanosti“) k plnění úkolů vyplývajících z uzavřené smlouvy na dobu od 28. 11. 2017 do 25. 2. 2018 do H. pro společnost T. s.r.o.
10. Krajské ředitelství si vyžádalo u ministerstva závazné stanovisko k možnosti vycestování žalobkyně. Toto závazné stanovisko ze dne 28. 1. 2018 s odkazem na zprávy o zemi původu konstatovalo, že vycestování žalobkyně je možné. Žalobkyně totiž neuvedla nic, z čeho by bylo možné dovodit, že jí hrozí na Ukrajině uložení trestu smrti, mučení, nelidské nebo ponižující zacházení či trestání. Žalobkyně není ohrožena ani z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního či vnitrostátního ozbrojeného konfliktu, protože napjatá situace přetrvává pouze na jihovýchodě Ukrajiny na linii dotyku, Z. oblast, odkud žalobkyně pochází, však není střety bezprostředně zasažena a nachází se pod plnou kontrolou současné proevropsky orientované vlády, která proklamuje vládu demokracie a práva. Nic ani nenaznačuje, že by vycestování žalobkyně mohlo být v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
11. Po vyjádření žalobkyně, která s odkazem na založené listiny konstatovala, že bylo prokázáno její vyslání na služební cestu polským zaměstnavatelem, takže v České republice pracovala legálně, krajské ředitelství dne 23. 4. 2018 bez dalšího vydalo prvostupňové rozhodnutí, jímž žalobkyni podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců uložilo správní vyhoštění, dobu, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, stanovilo v délce 6 měsíců od okamžiku, kdy pozbyde oprávnění k pobytu na území České republiky, a dobu k vycestování jí určilo v délce 14 dnů od právní moci rozhodnutí, přičemž současně konstatovalo, že se na žalobkyni ve smyslu § 120a zákona o pobytu cizinců nevztahují důvody znemožňující vycestování. Souběžným rozhodnutím krajské ředitelství žalobkyni uložilo povinnost k náhradě nákladů správního řízení ve výši 1 000 Kč. V odůvodnění rozhodnutí o vyhoštění krajské ředitelství uvedlo, že

žalobkyně podle toho, co uvedla při svém výslechu, v Polsku nebyla a ani tam nepracovala, takže již z tohoto důvodu nemohla být vyslána zahraničním zaměstnavatelem k výkonu práce do České republiky. Navíc na základě předložených listin měla žalobkyně v České republice pracovat až od 28. 11. 2017, sama však uvedla, že na místě pracovala již od 14. 10. 2017. Ostatně podle krajského ředitelství společnost T. s.r.o. ani nebyla bez toho, aby žalobkyně získala povolení k zaměstnání od Úřadu práce, oprávněna žalobkyni dále poskytnout k provádění pracovních činností D. S. I. T. Předložené listiny tak správní orgán považoval za účelově předložené a neodpovídající skutečnému stavu věci. Žalobkyně se tak dopustila výkonu nelegální práce ve smyslu § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců, přičemž pro věc není relevantní případné subjektivní přesvědčení žalobkyně o existenci pracovního povolení, neboť zákon o pobytu cizinců nerozlišuje, jakou formou jednání cizinec naplní skutkovou podstatu zakládající důvod pro správní vyhoštění. Rozhodnutí o správním vyhoštění krajské ředitelství vyhodnotilo jako přiměřený zásah do rodinného a soukromého života žalobkyně, která sama uvedla, že na území České republiky nemá takové vazby, které by bránily jejímu vyhoštění, a že jí není známa překážka, která by jí bránila ve vycestování. S ohledem na prokázanou dobu výkonu zaměstnání (14 dnů) byla doba zákazu vstupu žalobkyni stanovena blízko spodní hranice zákonného rozpětí na 6 měsíců. Doba vycestování 14 dnů pak byla stanovena s přihlédnutím k tomu, že žalobkyně má platný cestovní doklad i potřebné finance a tato doba je dostačující k vyřízení všech náležitostí spojených s vycestováním. Proti rozhodnutí krajského ředitelství podala žalobkyně prostřednictvím svého zástupce odvolání, ve kterém uplatnila identické odvolací námitky jako v žalobě.

12. Ministr vnitra závazným stanoviskem ze dne 18. 2. 2019 přezkoumal a potvrdil závazné stanovisko ministerstva vnitra ze dne 28. 1. 2018. Konstatoval, že se pečlivě seznámil s podklady původního závazného stanoviska i se stanoviskem samotným a vedle původních podkladů zohlednil i informaci ministerstva ze dne 14. 9. 2018 o situaci na Ukrajině. Žalobkyně při odkazu na bezpečnostní situaci na Ukrajině neuvedla žádné nové či konkrétní skutečnosti, které by měly být posouzeny v odvolacím řízení, přičemž předchozí závazné stanovisko popsalo bezpečnostní situaci jednoznačně a vysvětlilo, proč ve vztahu k žalobkyni nejsou dány překážky vycestování. Z informace ministerstva z 14. 9. 2018 vyplývá, že se v letech 2015 a 2016 politická a bezpečnostní situace stabilizovala a stabilizovaná zůstala i v roce 2017. Kromě Luhanské a Doněcké oblasti nedocházelo v žádné z dalších ukrajinských oblastí k bezpečnostním incidentům, přičemž žalobkyně bydlí v Z. oblasti, která je plně pod kontrolou centrální ukrajinské vlády, všední život zde probíhá v mezích normálu, jsou zde zajišťovány veřejné služby i činnost státních orgánů. Sama žalobkyně výslovně uvedla, že jí po návratu nehrozí žádné nebezpečí a že dobrovolně vycestuje, takže její tvrzení v odvolání jsou v příkrém rozporu s dosavadními tvrzeními, nehledě na to, že jsou i zcela neoprávněná.
13. Zástupce žalobkyně byl dne 11. 3. 2019 vyrozuměn o shromáždění podkladů pro vydání rozhodnutí a žalobkyně v návaznosti na to uvedla, že se se závazným stanoviskem neztotožňuje a že se obává vážného ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci vnitřního ozbrojeného konfliktu na Ukrajině.
14. Žalovaná následně vydala dne 18. 4. 2019 žalobou napadené rozhodnutí. Napadené rozhodnutí odůvodnila tím, že krajské ředitelství postupovalo v řízení správně, rozhodovalo na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu a prvostupňové rozhodnutí též řádně odůvodnilo. Závěr, že žalobkyně nebyla automaticky oprávněna na

základě dlouhodobého polského víza k výkonu zaměstnání v České republice, potvrzuje i rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) sp. zn. 2 Azs 289/2017. Pravou podstatou výkonu práce žalobkyně nebylo poskytnutí konkrétní služby jejího údajného polského zaměstnavatele příjemci služeb na území České republiky, nýbrž žalobkyně byla polským zaměstnavatelem poskytnuta jako pracovní síla, což nelze podřadit pod § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, nýbrž na takovou situaci dopadá § 95 téhož zákona podmiňující takovou činnost vydáním povolení k zaměstnání od Úřadu práce České republiky. Skutečnost, zda to žalobkyně věděla, je pro posouzení věci nerozhodné. V případě žalobkyně se tak jednalo o obcházení zákona zneužitím ustanovení § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti na základě formálně vytvořených smluvních dokumentů předstírajících poskytování služby zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státě EU. Pokud jde o námitky proti závazným stanoviskům, žalovaná po jejich rekapitulaci konstatovala, že je jimi vázána a není oprávněna jejich správnost posuzovat. Doklad o doručení napadeného rozhodnutí správní spis neobsahuje.

15. Soud v situaci, kdy správní spis neobsahuje doklad o doručení, vyšel z tvrzení žalobkyně, že jí bylo napadené rozhodnutí doručeno dne 23. 4. 2019, a dospěl proto k závěru, že žaloba byla podána včas. Soud dále poté, co ověřil, že je věcně i místně příslušným soudem a že napadené rozhodnutí je rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s., přezkoumal napadené rozhodnutí v žalobou vymezeném rozsahu. Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.
16. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců vydá policie rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.
17. Pokud žalobkyně namítá, že si správní orgány neopatřily dostatečné podklady pro svá rozhodnutí a nedostatečně zohlednily skutečnost, že disponovala platným polským vízem a na území České republiky byla vyslána svým polským zaměstnavatelem, nelze jí dát za pravdu. Žalovaná se ve svém rozhodnutí otázkou tvrzeného vyslání žalobkyně na pracovní cestu zabývala a nijak je nepřehlédla, podrobně však vysvětlila, že žalobkyně ve skutečnosti neposkytovala službu, ale byla pouze poskytnuta českému zaměstnavateli jako pracovní síla. K výkonu práce za takových podmínek ji však samotné platné polské vízum bez povolení k zaměstnání neopravňovalo, neboť na takovou situaci nedopadá výjimka stanovená v § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. S tímto právním posouzením ostatně žalobkyně ani nijak nepolemizuje. Pokud jde o vlastní skutkový stav, zcela obстоjí i argumentace užitá v odůvodnění rozhodnutí krajského ředitelství, které žádný z předložených podkladů nezamlčelo, avšak poukázalo na jejich rozpor s tím, co sama žalobkyně v rámci svého výsledku uváděla. Z úplných skutkových zjištění správních orgánů je evidentní, že argumentace žalobkyně se s argumentací uplatňovanou jejím zástupcem i s jím předkládanými listinami naprosto rozchází. Soud přitom ve shodě se správními orgány považuje za důvěryhodnou vnitřně konzistentní a podrobnou osobní výpověď žalobkyně, která jasně ukazuje, že předpřipravené smluvní dokumenty mající dokladovat vyslání žalobkyně polským zaměstnavatelem při intrakomunitárním

poskytování služeb (nehledě na jejich nedostatečnost vysvětlenou žalovanou) představují jen zástěrku pro běžný výkon zaměstnání cizincem na území České republiky bez patřičného povolení. Ostatně i samotné oznámení vyslání žalobkyně na území České republiky údajně zaslané Úřadu práce bylo vystaveno až v den jejího zadržení na pracovišti. Žalobkyně jasně konstatovala, že v Polsku nikdy nepracovala a od počátku směřovala do České republiky, kde se rozhodla si přivydělat, byť si byla vědoma toho, že nemá potřebné povolení, pracuje nelegálně a hrozí jí za to vyhoštění.

18. I soud považuje potřebné poukázat na to, že v rozsudku ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017-31, dospěl NSS k jednoznačnému závěru, že § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti se vztahuje pouze na dočasné vyslání pracovníků za účelem provedení zakázky jejich zaměstnavatele ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. a) směrnice Evropského parlamentu a Rady 96/71/ES ze dne 16. 12. 1996 o vysílání pracovníků v rámci poskytování služeb a na vyslání pracovníků spočívající v poskytnutí pracovní síly, avšak pouze za podmínky, že vyslání pracovníci provozují svou hlavní činnost v členském státě, v němž má zaměstnavatel sídlo. Pracovní povolení se dle § 98 písm. k) nevyžaduje pouze u pracovníků, kteří ačkoliv byli dočasně vysláni na území České republiky jako pracovní síla, vykonávají svou hlavní činnost u zaměstnavatele, který je na území České republiky vyslal, neboť pouze v takovém případě lze předpokládat, že se cizinci po uplynutí doby vyslání vrátí zpět a nebudou se snažit o začlenění na český pracovní trh. Zaměstnavatelé z jiných členských států tak mohou v rámci volného pohybu služeb dočasně vyslat své zaměstnance na území České republiky jako pracovní sílu coby odlehčovací opatření v době dočasného úbytku zakázek, nemohou však fungovat jako faktické agentury práce, které bez jakékoli kontroly ze strany českých správních orgánů pouze vysílají příslušníky třetích států do České republiky jako pracovní sílu, aniž by kdy tyto osoby využívaly k vlastní činnosti.
19. Pokud žaloba zmiňuje, že žalobkyně subjektivně byla přesvědčena o oprávněnosti výkonu práce, soud v této souvislosti považuje za vhodné připomenout i to, že NSS v rozsudku ze dne 23. 2. 2012, č. j. 9 As 102/2011-80, dovodil, že *„[s]právní vyhoštění je svým obsahem rozhodnutím nikoli sankční povahy, ale toliko správním rozhodnutím, které obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval. (...) Tato v zásadě preventivní podstata správního vyhoštění má svůj význam zejména z hlediska zavinění cizince, které není třeba prokazovat a při ukládání správního vyhoštění se vychází z toho, že naplnění určité skutkové podstaty znamená pro stát automaticky nutnost nařídit cizinci, aby opustil území České republiky a zakázat mu pobyt na území České republiky i po určité v rozhodnutí stanovenou dobu v budoucnu.“* Skutečnost, že žalobkyně eventuálně byla v právním omylu o tom, že na základě platného polského víza byla oprávněna v České republice pracovat (což je však v přímém rozporu s obsahem její výpovědi), tak nemá žádnou relevanci pro posouzení toho, zda byly naplněny podmínky předvídané ustanovením § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců jako důvod pro uložení správního vyhoštění. Vyhoštění žalobkyně by tak nebránilo ani její pouhé nedbalostní zavinění na dané situaci (dané zásadou *neznalost zákona neomlouvá*), ale ani úplná absence jakéhokoli zavinění, tj. ani stav, kdy by po žalobkyni nebylo možné požadovat, aby si byla vědoma, že její práce není legální.
20. Pokud jde o poslední žalobní bod brojící proti závěru závazných stanovisek o neexistenci překážky pro vycestování žalobkyně na Ukrajinu, ani tomu soud nemůže přisvědčit. Krajské ředitelství rozhodlo o existenci překážek vycestování na základě závazného

stanoviska ministerstva, v rámci odvolacího řízení požádala žalovaná o jeho přezkoumání ministrem vnitra. V obou závazných stanoviscích se konstatuje, že vycestování žalobkyně do země původu je možné. Závazná stanoviska vychází z aktuální zprávy o zemi původu a z informace poskytnuté ministerstvem, která je součástí správního spisu vedeného krajským ředitelstvím a žalovanou a která potvrzuje závěry vyslovené v závazných stanoviscích. Ze zprávy skutečně vyplývá, že na Ukrajině nepanuje stav tzv. totálního konfliktu, tedy situace, že by žalobkyně z důvodu pouhé přítomnosti na kterémkoliv místě v této zemi mohla utrpět zranění nebo být usmrcena v souvislosti s probíhajícím vnitrostátním ozbrojeným konfliktem (viz usnesení NSS ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014-17), naopak ve vztahu k Z. oblasti se zde uvádí, že oblast je pod kontrolou ukrajinské ústřední vlády. I když fungování státní správy v zemi postižené ozbrojeným konfliktem v její východní části je do jisté míry podlomeno např. s tím souvisejícím nedostatkem veřejných finančních prostředků, nelze hovořit o tak zásadní míře nestability, nejistoty a beztrestnosti, že by žalobkyně byla vážně a bezprostředně v případě návratu ohrožena na svém životě či důstojnosti svévolným násilím či bylo možné se důvodně obávat hrozícího mučení či nelidského zacházení. Situace na západní Ukrajině neznemožňuje vycestování žalobkyně a ani sama žalobkyně něco takového ve své výpovědi ani okrajově nepřipustila, ačkoliv byla na tato rizika výslovně dotazována. Naopak sama konstatovala, že se chce na Ukrajinu, kde má potřebné zázemí, vrátit a pouze stála o možnost občas navštívit svou dceru žijící v České republice, čemuž krátká doba uložného zákazu vycestování nebrání.

21. S ohledem na uvedené tedy soud neshledal žalobní body důvodnými, resp. napadené rozhodnutí nezákonným, a proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
22. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch. Žalované, která byla ve věci úspěšná, žádné náklady v řízení nad rámec nákladů vynaložených na běžné úřední činnosti nevznikly. Proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 14. června 2019

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v. r.
samosoudce